

କୁଟୁମାସିରବାଣ୍ଡି

କାଳନ ଶ୍ରେଣୀ

[Zoom In](#) | [Zoom Out](#) | [Close](#) | [Print](#) | [Home](#)

ଶର୍ବ କାଳ ଏସେ ଗେଲ ପ୍ରାୟ । ଅଥଚ ଆକାଶ କିନ୍ତୁ ତାର ଆଭାସ ଦିଛେ ନା । ସକାଳ ଥେକେଇ ବେଶ କାଳୋ କରେ ମେଘ ହୟେ ରଯେଛେ ।

ଏକଟୁ ଆଗେଇ ଏକ ପଶଳା ବୃଷ୍ଟି ହୟେ ଗିଯେଛେ । ଏବାରେ ପୁଜୋଟା ଯେ କେମନ ଯାବେ ? —ତା ନିୟେ ସବାଇ ବେଶ ଚିନ୍ତିତ ।

ପୁଜୋ ନିୟେ ବାଙ୍ଗାଲିଦେର ଯେ ଏକଟା ବାଡ଼ାବାଢ଼ି ରଯେଛେ ମେ କଥା ନୃତ୍ୟ କରେ ବଲାର କିଛୁ ନେଇ, ସେ ଆମରା ବେଶଭାଲୋଭାବେଇ ଜାନି କିନ୍ତୁ ଆମାଦେର ମାନେ ଆମାର ମାମାବାଢ଼ିର ଲୋକଦେର ପ୍ରଧାନ ବାଡ଼ାବାଢ଼ିଟା ହଲ ଆମାଦେର ଭାଇଫେଁଟାନିୟେ । ଏବାର ଏକଟୁ ଖୋଲସା କରେ ବଲି, ଆମାର ମାୟେର ବାଢ଼ିର ଦିକେ ମାୟେରା ହଲ ଚାର ବୋନ ଓ ଦୁଇ ଭାଇ । ସବାରହି ସଥାସମୟେ ବିଯେ ଥା ହୟେ ଗିଯେଛେ — ଏଥନ ତାରା ଯେ ଯାର ଜୟଗାତେ ଚୁଟିଯେ ସଂସାର କରଛେ । ଏଥନ ଏହି ଛାନା ପୋନାଦେର ଅର୍ଥାତ୍ କିନା ଆମାଦେର ପ୍ରଧାନ ଆକର୍ଷଣ ହଲ, ଆମାଦେର ମାମାବାଢ଼ିର ଭାଇଫେଁଟା ଅନୁଷ୍ଠାନେର ଦିନଟା ।

ଏବାର ଆମାଦେର ମାମାବାଢ଼ିର ନୋଟାର୍ଟାର ସଙ୍ଗେ ଏକଟୁ ପରିଚଯ କରିଯେ ଦି । ବଡ଼ମାମା ଥେକେ ଶୁ କରେ ଛୋଟମାମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ (ମାରେ ଚାର ବୋନ) ସବାଇ ନାଚ ଗାନ ହୈ ହଲ୍ଲା କରତେ ଓଞ୍ଚାଦ । ମାନେ, ମାରେ ମାରେ ଆମାଦେର ପରିବେଶଟା ଏତ ଜମେ ଓଠେ ଯେ, ଦିଦାଓ ଏସେ ଅଳ୍ପସଙ୍ଗ ହାତ ଘୁରିଯେ ଦିଯେ ଚଲେ ଯାଏ ।

ସୁତରାଂ ବୋଇଅଇ ଯାଚେ, ଆମରା, ଯାରା କିନା ଏକଟି ବା ଦୁଟିର ଗୋଷ୍ଠିର ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି, ତାରା ସାରା ବଚରେର ଏହି ନିରାନଦେର ମଭୂମିତେ ଏହି ଦିନଟିର ଜନ୍ୟେ କେମନ ମୁଖିଯେ ଥାକି । ଏହି ତୋ ଗତବାରଇ, ସବାଇ ଏସେ ଗେଛେ, ଅଥଚ କୁଟୁମାସିଟି ତଥନ୍ତି ଏସେ ପୌଛ୍ୟନି । କୁଟୁମାସି ହଲ ଆମାର ମାୟେର ପରେର ବୋନ । ବଡ଼ ମାସି, ତାର ପର ମା, କୁଟୁମାସି ଓ ଛେ ଟମାସି ।

କୁଟୁମାସି ଆମାଦେର ଛୋଟଦେର ପ୍ରଧାନ ଆକର୍ଷଣ । କାରଣ କୁଟୁମାସି ଆସା ମାତ୍ରଇ ଏମନ ସବ ମଜାର ଗଲ୍ଲ ବଲେ ଯେ, ଆମାଦେର ହାସତେ ପେଟେ ବ୍ୟାଥା ଉଠେ ଯାଏ । ବଲତେ ନା ବଲତେଇ ହଠାତେ ଦେଖି ବେଶ ବଡ଼ ଏକ ବ୍ୟାଗ ନିୟେ ରାପକ ଓ କୁଟୁମାସି ହୃଦୟଭିତ୍ତିରେ ଏସେ ଦୁକଳ । ରାପକ କୁଟୁମାସିର ଏକମାତ୍ର ଛେଳେ, ଆମାର ମାସତୁତୋ ଭାଇ । ଏସେଇ ମାକେ ହାଁକ ଦିଯେ ବଲ୍ଲ, ମିଷ୍ଟିଦି ଏବାରେ ରାନ୍ଧାର ଭାରଟା ତୁଇ ନିବି, ଆମାର ଦାରା ଆର ହଲ ନା । ଅଥଚ ସବାଇ ଜାନେ ଯେ ମାମାବାଢ଼ିଯେ କୋନ ଛୋଟ ବଡ଼ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ରାନ୍ଧାର ଦାଯିତ୍ୱ ଅବଧା ରିତ ଭାବେ ମାରଇ ହୟେ ଥାକେ । କାରଣ ମାର ରାନ୍ଧା ଖୁବ ତାଲୋ । କୁଟୁମାସିର କଥା ଶୁଣେ ମା ଏକଗଳ ହେସେ ବଲ୍ଲ — “ଭାଗ୍ୟିସ ବଲ୍ଲି” ।

ସବାଇ ଇତିମଧ୍ୟେ କୁଟୁମାସିକେ ଚେପେ ଧରେଛେ, କେନ ଏତ ଦେଇ କରେ ଏସେହେ ? କୁଟୁମାସି ତଥନ ଚୋଥ ଗୁଲିକେ ବଡ଼ବଡ଼ କରେ ବଲ୍ଲ—“ମେ ବିଶାଳ କାନ୍ଦ, ତାର ଆଗେ ଏକଟୁ ଜଳ ଖେତେ ହେବ ।

କୁଟୁମାସିର ଗଲ୍ଲ ଶୁର ହେସାର ଆଗେ ଓରଖୁର ବାଢ଼ି ସମସ୍ତେ ଏକଟୁ ବଲେ ନି । ଓରଖୁର ବାଢ଼ି ଜର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫ୍ୟାମିଲି । ମେସୋରା ତିନ ବୋନ, ତିନ ଭାଇ । ବୋନେଦେର ସବାର ବିଯେ ହୟେ ଗିଯେଛେ । ବଡ଼ ଭାଇ ଆଲାଦା ବାଢ଼ି କିନ୍ତୁ, ଏଥନ ଓଥାନେଇ ଥାକେ, ଆର ଓଦେର ପ୍ରେସେର ବିଜ୍ନେସ୍ ରଯେଛେ । ଓଦେର ବାଢ଼ିର ଆସନ ଚରିତ୍ର ହେସେ କୁଟୁମାସିରବାଣ୍ଡି । ବ୍ୟାସ ସନ୍ତରେ ଘରେ । ମାନସିକ ଥେକେ ଶାରୀରିକ ଦିଯେ ତିନି ବେଶ ସୁଥ । ଅର୍ଥାତ୍ କିନା ମାଥାଯ କିଷିତିକେ ଗୋଲଯୋଗ ଦେଖା ଦିଯେଛେ । କଥନ କୋଥା କି ଜିନିସ ରାଖିଛେ ତା ମନେ ରାଖା ତୋ ଦୂରେ କଥା, ସକାଳେ ଉଠେ କି ଖେରେଛେ ତା ବଲାଓ ତାର କାହେ ବେଶ କଠିନ କାଜ । ଯତ ଦିନ ଯାଚେ, ତତ ଗୋଲମାଟା ବେଡ଼େ ଚଲେଛେ ।

ଏକବାର ହୟେଛେ କି, ତିନ ସକାଳ ଥେକେଇ ସାରା ବାଢ଼ି ଘୁରେ ହେସାର ମଧ୍ୟରେ ଦେଖି ହେଠାତେ ଥମକେ ଦାଁବିତ୍ତିଯେ କାର ଦିକେ ଯେନ ତାକିଯେ ବଲତେ ଶୁ କରଲେନ— “ଓମା ଆପନି କଥନ ଆଇଲେନ ? ” ଆମାର ତୋ କେଉ କଯ ନାହିଁ ଯେ, ଆପନି ଆଇଲେନ । ଦ୍ୟାଖ କାନ୍ଦ, ଓ ବଟମା, ବଲି ତୋମରା ଗୋଲା କୋଥାଯ ? ଦ୍ୟାଖଛ ତୁ ଆଇଲେନ, ଉନାରେ କେଉ ବିହିତେ କଯ ନାହିଁ । ଏହି ବଲେ, କୁଟୁମାସି ଓ କୁଟୁମାସିର ମେଜ ଜାକେ ଡାକଡାକି ଶୁ କରଲେନ । କୁଟୁମାସି ହାଁକ ଡାକ ଶୁଣେ ଦୌଡ଼େ ଏସେ ଦେଖେ ଯେ, ଉନି ଆୟନାର ସାମନେ ଦାଁବିତ୍ତିଯେ ତଥନ୍ତି ତୋ ବଲେ ଯାଚେନ, — “ତଥନ ଥେଇକ୍ୟା ଆପନାରେ ବିହିତେ କଇତାହିଁ, ବ୍ୟାସ ନା କ୍ୟାନ । କଥାଓ ତୋ କିଛୁ କନ ନା, ଖାଲି ମୁଖ ନ ଇଡା ଯାଇତେହେନ । ”

ଇଦିନୀଏ କାଳେ କୁଟୁମାସିରବାଣ୍ଡିର ନୃତ୍ୟ ଦେଖା ଦିଯେଛେ, — ଉନି ଉନାର ଘରେର ସଂଲଗ୍ନ ବାରାନ୍ଦାଯ ଦାଁବିତ୍ତିଯେ ଦାଁବିତ୍ତିଯେ “ଓ ଓମୁକ କ୍ୟାମନ ଆଛ, ବଲି ଅନେକଦିନ ତୋ ଆସ ନା, ଏକବାର ଆଇଲେ ପାର ” ଏହି ବଲେ କଥା ଚାଲୁ କରେନ, ଓଦିକି ଅପର ପାତ୍ରେ “ଓମୁକ” ଭେବେ ଯାକେ ଡାକା ହୟେଛେ, ମେ ତୋ ଅବକ ଦୃଷ୍ଟିତେ ଉପରେ ବାରାନ୍ଦାର ବ୍ୟାସିତିକେ ଚେନାରଚେଷ୍ଟା ଚାଲିଯେ ଯାଚେ । ପାଶରେ ଥେକେ ନାତି, ନାତିନିରାଓ ବସେ କାହେ ଘେଷହେ ନା ।

ଏବାର ଶୁଣ କୁଟୁମାସିର ଆଜକେର ଦିନେ ଆସତେ ଦେଇ ହେସାର ଉପାଖ୍ୟାନଟି । ଜଳ ଯାକେ ପାଚେହେ ତାକେଇ ବିଭିନ୍ନ ବକାବକି କରଛେ । ନାତି, ନାତିନିରାଓ ବସେ କାହେ ଘେଷହେ ନା । ଓଦିକେ କୁଟୁମାସି ସକାଳ ଥେକେ ରାନ୍ଧା ବାନ୍ଧା କରେ ରେଡ଼ି ବାପେର ବାଢ଼ି ଆସିବେ ବଲେ । ମେସୋର ତୈରି ହେବେ ଏକଟୁ ଦେଇ ହେସେ ଦେଖି ଦେଖି ସାଥେ ସାଥେ କଥା କଠିନ କାଜ । ଏହି ମଧ୍ୟେ ଚାଚାମେଚି କରତେ କରତେ କୁଟୁମାସିରବାଣ୍ଡି ଏସେ ବଲଲୋ କୁଟୁମାସିକେ, — ଓ ବଲାକା, ଆମାର ଦାଁତଥାନ ପାଓୟା ଯାଇତାହେ ନା, ତୁମି କି ଜାନ କୋଥ ଆହେ ? ଆମାର ମନ ବଲେ ଏକମାତ୍ର ତୁମିହ ଆମାରେ ଖୁଇଜା ଦିତେ ପାରବା, ଜାନ ନାକି ? ଏହିଥାନେ ବଲେ ରାଖ କୁଟୁମାସିର ନାମ ବଲାକା, ଖୁର ଖୁଇଜା ଦିତେ ପାରବା, ଜାନି ନାକି ? ଏହିଥାନେ ବଲେ ରାଖ କୁଟୁମାସିର ନାମ ବଲାକା, ଖୁର ଖୁଇଜା କିମ୍ବା କୁଟୁମାସି ମନୋଯୋଗଦିଯେ କୋନ ଆରଟିକେଲ ପଡ଼ିଛିଲ ତଥନ, ଏକ ଫାଁକୋଶିତିକେ ଦିକେ ତାକିଯେ ବଲଲୋ ଦାଁତ ଦାଁତରେ ଜାଯଗାତେଇ ଆହେ । ଉତ୍ତର ଶୁଣେବାଣ୍ଡି ତୋ ଗେଲେନ ଭୀଷଣ ଚଟେ । ବଲଲେନ “ହ କଇଲା ଏଥିଥାନ କଥା, ଦାଁତ ଦାଁତର ଜାଯଗାତେ ଆହେ । ଆରେ ତାଇ ଯଦି ହିତ ତା ହିଲେ କି ଆର ଆମି ଏତ ଦୂର ହାଇଟା ଆସି ତୋମାରେ ଜିଗାଇତେ ? ”

ଆରା କିଛିଥିନ ସମୟ ଗେଲ । ଏବାର ବାଢ଼ି ଶୁଦ୍ଧ ଲୋକ ଚାଚାମେଚି କରଛେ, ସବାଇ ବିଶିଷ୍ଟ ସତିଇ ତୋ କାପେରଥେକେ ବାଁଧାନୋ ଦାଁତର ପାଟି ନେଇଇ ବା କେ ? ଏଟା ଚାରି କରେ

কারই বা কি লাভ। এক, বাচ্চারা দুষ্টমি করে যদি কিছু করে। এবার বাচ্চাদের একে একে জিজ্ঞাসা করে জানা গেল—ঐ হেন কাজটি তারা কেউই করে নি। এইবার কুটুম্বসির মেজজা এসে কুটুম্বসিকে বললো ‘ও বলাকা শুনছ, সতিই কাপের মধ্যে দাঁত নেই।’ সঙ্গে মেজ ভাসুরও এসে উপস্থিত। এবার আর কুটুম্বসির পক্ষে চুপ করে বসে থাকা সম্ভব না। কুটুম্বসি এবার বেশ একটা চাপা ধমকের সুরে বললো ‘মা, দাঁত খুইজ্যা যাইতেছেন, দাঁত তো আপনার মুখে আপনি পইরয়া আছেন, তখনই তো কইলাম দাঁত দাঁতের জায়গাতে আছে।’

উভর শুনেওশুড়ি প্রচন্ড খেপে গিয়ে বললো ‘হ দাঁত আমার মুখে উনি কইব তারপর আমি বঘব’ এবারকুটুম্বসির সঙ্গে বাকি সবাই পড়লেন সমস্যায়। সবাই এবার একে একে বোঝাবার চেষ্টা চালাতে লাগলেন। মেজ ভাসুর এও বললো ‘মা তোমার আঙ্গুলখান কামড়ইয়া দ্যাখ, তাহলেই বুঝতে পারবা। কিন্তু সেই বুড়িকে বোঝ কারসাধ্য। অতএব কুটুম্বসি প্রচন্ড খেপে গিয়েওশুড়ির মুখের ভেতর হাত ঢুকিয়ে, নকল দাঁতের পাটি দুখানি টেনে বাড় করেওশুড়ির হাতে দিয়ে বল্লে ‘এই নিন আপনার দাঁত’। দাঁত পেয়েওশুড়ি এক গাল হেসে বললো ‘তখনইকইছিলাম, তুমি ছাড়া কেউ পারব না খুইজ্যা দিতে।’

[Zoom In](#) | [Zoom Out](#) | [Close](#) | [Print](#) | [Home](#)

সৃষ্টিসংহান

Phone: 98302 43310
email: editor@srishtisandhan.com